

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 557/2015-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. septembra 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Michalom Vlkolinským, Advokátska kancelária, Námestie SNP 17/29, Zvolen, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41 CoE 507/2014 z 28. apríla 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. augusta 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia

1. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 41 CoE 507/2014 z 28. apríla 2015. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 10. augusta 2015.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že 7. novembra 2012 bolo sťažovateľke doručené upovedomenie o začatí exekúcie na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia Sociálnej poisťovne (ďalej len „oprávnená“), ktorým sa jej uložilo zaplatiť oprávnenej 1 099,67 €. Poverený súdny exekútor lustráciou majetkových pomerov sťažovateľky zistil, že nemá žiadny majetok. Na základe toho sťažovateľka podala súdnemu exekútorovi návrh na zastavenie exekučného konania, ktorý ho odstúpil Okresnému súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“). Sťažovateľka v návrhu uviedla, že nevlastní žiaden majetok väčšej hodnoty, či už hnuteľný, alebo nehnuteľný, nie je výlučnou alebo podielovou spoluvlastníčkou žiadnej nehnuteľnosti, nie je držiteľkou motorového vozidla a nevlastní hnuteľný majetok väčšej hodnoty. S poukazom na ustanovenie § 57 ods. 1 písm. h) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov navrhla, aby súdny exekútor po preskúmaní jej majetkových pomerov podal okresnému súdu návrh na zastavenie exekúcie. Keďže súdny exekútor takýto návrh nepodal, 16. mája 2014 ho podala sťažovateľka sama priamo okresnému súdu.

Uznesením okresného súdu č. k. 4 Er 2519/2012-263 zo 16. septembra 2014 bol návrh zamietnutý s tým, že *„... povinný v danom prípade navrhuje zastavenie exekúcie z dôvodu svojej nemajetnosti. Skutočnosti týkajúce sa majetkových pomerov povinného sú však predmetom zisťovania zo strany súdneho exekútora v priebehu vykonávania exekúcie. Ak súdny exekútor dospeje k záveru, že majetok povinného nepostačuje ani na úhradu trov exekúcie a na základe tejto skutočnosti podá podnet na zastavenie exekúcie podľa ust. § 57 ods. 1 písm. h) exekučného poriadku, súd v prípade, že bude mať nemajetnosť povinného preukázanú, exekúciu v zmysle uvedeného ustanovenia exekučného poriadku aj bez návrhu zastaví...“*.

Uznesením krajského súdu č. k. 41 CoE 507/2014-280 z 28. apríla 2015 bolo uznesenie okresného súdu potvrdené s odôvodnením, že *„... ustanovenie § 57 ods. 1 exekučného poriadku taxatívne vymenúva dôvody, pre ktoré musí súd exekúciu zastaviť, a to*

2

bez zreteľa na to, či to účastník konania navrhol. Dôvodom na zastavenie exekúcie je aj nemajetnosť povinnej podľa § 57 ods. 1 písm. h) exekučného poriadku. V tomto prípade existencia majetku musí byť podložená šetrením súdneho exekútora. Potom tvrdenie povinnej o tom, že nevlastní žiaden majetok, či už hnutelný alebo nehnuteľný a má nízky príjem, nespĺňa zákonný predpoklad na to, aby súd exekúciu podľa vyššie citovaného ustanovenia exekučného poriadku zastavil. V danom prípade okresný súd navyše vykonal dokazovanie nemajetnosti povinnej oboznámením sa s exekučným spisom EX 1181/2012, pričom po preštudovaní obsahu tohto exekučného spisu okresný súd nepovažoval majetkové pomery povinnej za dostatočne zistené. Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd správne rozhodol, keď návrh povinnej na zastavenie exekúcie zamietol...“.

Uznesenie krajského súdu sa stalo podľa doložky právoplatnosti právoplatné 16. júna 2015.

Podľa názoru sťažovateľky uvedené rozhodnutia všeobecných súdov sú predčasné a svojvoľné. Okresný súd odkázal sťažovateľku na súdneho exekútora, ktorý má zisťovať jej nemajetnosť, pričom krajský súd neuviedol konkrétne dôvody, hoci konajúce súdy mali jednoznačne preukázané, že súdny exekútor si svoje povinnosti vo vzťahu k zisťovaniu majetku sťažovateľky nesplnil, resp. priebežne neplní.

Nedostatok riadneho a presvedčivého odôvodnenia rozsudku je podľa sťažovateľky porušením práva účastníka na spravodlivé súdne konanie, pretože sa mu tým odníma možnosť vnímať rozsudok ako logicky pochopiteľný celok a súčasne možnosť náležite, skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov, a teda možnosť riadne konať pred súdom. Porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na druhej strane sa účastníkovi konania okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom, odníma aj možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rovine polemiky s jeho dôvodmi v rámci využitia riadnych opravných prostriedkov. Nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie. Táto vada zakladá právo podať odvolanie, ale i možnosť odvolacieho súdu zrušiť napadnuté rozhodnutie podľa § 221 ods. 1 písm. f)

Občianskeho súdneho poriadku. Aj takouto vadou je podľa názoru sťažovateľky postihnuté uznesenie okresného súdu, pretože je okrem iného zmätočné, nezrozumiteľné a bez takého odôvodnenia, z ktorého by bolo možné vyvodiť, akými úvahami bol okresný súd vedený, aké skutočnosti boli pre jeho rozhodnutie smerodajné a z akého dôvodu.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 28.04.2015, sp. zn. 41CoE/507/2014-280, porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 28.04.2015, sp. zn. 41CoE/507/2014-280 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľke priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 2.500,- Eur (slovom dvetisícpäťsto Eur), ktoré mu je Krajský súd Banská Bystrica povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Krajský súd Banská Bystrica je povinný nahradiť sťažovateľke trovy právneho zastúpenia v sume 296,44 Eur (slovom dvestodevätidesiatšesť Eur 44/100) na účet právneho zástupcu JUDr. Michala Vlkolinského do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľka nepodala dovolanie proti uzneseniu krajského súdu č. k. 41 CoE 507/2014-280 z 28. apríla 2015.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za neprípustnú.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Sťažovateľka v podanej sťažnosti výslovne a dôrazne namieta, že jej bola postupom všeobecných súdov odňatá možnosť konať pred súdom z dôvodu nedostatku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Za uvedeného stavu bolo možné podať proti uzneseniu krajského súdu dovolanie, ktorého prípustnosť by vyplývala z ustanovenia § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Podľa zistenia ústavného súdu však sťažovateľka dovolanie nepodala. Tým je dané, že nevyužila účinný zákonný opravný prostriedok, ktorý mala k dispozícii. To zakladá neprípustnosť sťažnosti.

Treba tiež uviesť, že sťažovateľka ani len netvrdila (tým menej preukazovala), že dovolanie nepodala z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a preto neprichádzal do úvahy ani prípadný možný postup ústavného súdu v zmysle § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Na uvedených záveroch nič nemení skutočnosť, že v danom prípade neprichádzala do úvahy prípustnosť dovolania podľa § 239 Občianskeho súdneho poriadku, pretože dovolanie z niektorého z dôvodov uvedených v ustanovení § 237 Občianskeho súdneho poriadku je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, teda i v tých prípadoch, v ktorých dovolanie podľa § 239 Občianskeho súdneho poriadku nie je prípustné.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2015